

Tro og det Haab, at den højtærede Miniſter vilde fortolke Loven mere med Hjertet end med den ſtrange finansielle Kritik. Jeg tror, at hvis den højtærede Miniſter havde benyttet den fulde Kredit, der er givet ham paa Finansloven og i Kraft af denne Lov, vilde Tingets Medlemmer paafkønne det i høj Grad, i det mindſte ſaa længe der ſtadig indkommer Andragender fra Invalider, og jeg tror at turde tilføje, at alle Grupper i Tinget ville være enige om, ſelv om Miniſteren ſkulde overſkride de 15,000 Kr., han har Ret til at benytte, ſelv om han ſkulde komme med 10—15,000 Kr. til og ſige: Jeg har ikke haft Hjerte til at afviſe diſſe Andragender, ſaa tror jeg, at det vilde finde ubetinget Billigheſe; jeg tror hellere, at man vilde bevilge diſſe Penge end mange andre, ſom tages ved Eſterbevilging. Der er i Henhold til Loven af 3dje Marts 1889 paa Finansloven hvert Aar opført 15,000 Kr. til dette Brug, men ſidſte Aarsregnskab udviſer, at der kun er brugt 5,569 Kr., alſaa, Miniſteren kunde uden at ſpørge os derom endnu bruge 10,000 Kr. om Aaret. Det træder ſaa meget grellere frem, ſom der i Øjeblikket paa andre Konti bliver forlangt og voteret ikke ubetydelige Tilſkud. Forleden Dag voterede vi 1,200 Kr. til en aldrende Militær paa Bornholm, og vi voterede dem med den Bemærkning fra den ærede Ordſører, at det var Skik, at vi gavede Underſtøttelſe til aldrende veltjente Militære. Jeg er fuldkommen enig i ſaa Henſeende i, at vi bør gøre det, men ſaa bør vi ogſaa gøre det til dem, ſom ſidde ſmaa i det, Veteranerne fra vore Krige, ſom dog ogſaa maa ſiges at være veltjente Militære. Jeg vilde, ſom ſagt, ſønſte, at alle Grupper i Tinget vilde gaa med mig til at gøre denne Indſtilling. Der ligger jo aldeles ikke deri nogen Kritik eller nogen Misbilligheſe af den Maade, hvorpaa det hidtil er gjort. Vi indrømme, at Loven, ſaadan ſom den er, maatte ikke fra Finansminiſterens Standpunkt kan behandles anderledes. Men hvis hele Tinget nu gaar med til at ſige: Vi henviſe alle diſſe gamle Folk endnu en Gang til Finansminiſteren, ſaa vil deri ligge en Billigheſe af, at Finansminiſteren fortolker denne Lov lidt mere med Hjertet, end han hidtil har gjort. Jeg tvivler ikke om, at han har Trang til at gøre det, men han har ikke ment at kunne gøre det. Med Henſyn til den Sag jeg ſønſter ſpecielt at bringe frem, der findes i Betænkningen under Nr. 51, ſkal jeg ſige, at den Mand, det drejer ſig om, er Huſmand, har tjent i Krigen, blev indfaldt til Tjenefte i 1864, fik et Anfald af Gigtmerter over Lænden

under ſin Tjenefte, ſaa han hverken kunde ride eller gøre Tjenefte, hvorfor han blev indlagt paa et Feltlazaret, hvorfra han kort Tid efter blev udſtrevet af Mangel paa Blads paa Lazarettet. Han fik Beviſ af Lægen for at være utjenſtdygtig og maatte derfor hele Sommeren køre med Bagagen fra Sted til Sted. „Der udviklede ſig derefter Saar og Buldenſtab paa hans venſtre Ben, ſaa han jævnlige maatte ſøge baade Over- og Underlægen, der tilraadede ham at forholde ſig rolig og ligge til Sengs ſaa varmt ſom muligt.“ Han var alſaa beſtandig i Tjeneften. „Sygdommen tog beſtandig til, ſaa at han 1868 paa Sæſſionen fik Udygtighedsſpas; den har ſtadig forværret ſig, ſaa at han oftere har maattet ligge til Sengs indtil 1/2 Aar ad Gangen og nu er udygtig til Arbejde.“ Han er bleven afviſt og kunde ikke ſaa Underſtøttelſe, „fordi det efter de foreliggende Oplyſninger ikke kunde antages, at hans Svaghed var paadragen ved den militære Tjenefte.“ Han har nemlig forſømt i ſin Tid at ſaa Ateſt fra Lægen. Nu vil jeg dog ſpørge, om man kan vente dette af unge Menneſker, ſom have gjort Krigen med og ere blevene ſyge og ſaarede. De hige efter at komme hjem og lægge ikke Bægt paa at være fuldt helbredebe eller at ſaa Beviſ for deres Svaghed, thi de ane ikke, at det vil blive krævet af dem ſenere; de hige, ſom ſagt, efter at komme hjem. Man kan ſe anført i alle de Tilfælde, at de ikke have tænkt paa dette Beviſ, de være unge, haabede at komme ſig, naar de kom hjem, længtes efter at komme hjem at arbejde og tjene Brødet til ſig og Familie. Den her omtalte Mand rejſte Jund og raſt fra Rone og 2 Børn, kom hjem i den Tilſtand, jeg har nævnt, og ſiden den Tid har han lidt og ſlæbt og kan nu intet fortjene; men han kan ikke beviſe, hedder det ſig, at han har ſaaet ſin Svaghed i Tjeneften. Den ærede Ordſører oplæſte Loven. Jeg ſkal tillade mig at gaa den igennem ogſaa. I den nævnte § 5, ſom Ordſøreren fremhævede, ſtaaer der: Invalideforſørgelſe kan tilſtaaſ Perſoner, om hvilke Finansminiſteren ſkønner — alſaa, det er overladt Finansminiſteren, og det er tilladt ham at tage, ſom ſagt, Hjertet paa Raad med — „at han ikke kan benægte Muligheden for, at Indſtrænkningen i deres Erhvervsevne kan hidrøre fra Saar eller Svæſtelſer“, eller ogſaa kan der tilſtaaſ Underſtøttelſe, „hvor Indſtrænkningen i Erhvervsevnen ſkønnes muligviſ at kunne hidrøre fra beviſligt i Anledning af Udførelſen af militære Tjeneftepligter paadragen Sygdom“. Nu vil jeg nok ſpørge, om der ikke er Mulighed for, at Sygdommen kan ſtamme